

Sherlockiana

MEDDELELSER FRA
SHERLOCK HOLMES KLUBBEN I DANMARK
THE DANISH BAKER STREET IRREGULARS

"I hear of Sherlock everywhere"

Nr. 2-3

*

2009

*

54. Aargang

*

ISSN 0902-0330

Peterson of Dublin

Kanonisk musik (2)

Kanonen på dansk

GRATIS
LYDBOG INDLAGT

Det brogede bånd
Dr. Grimesby Roylott

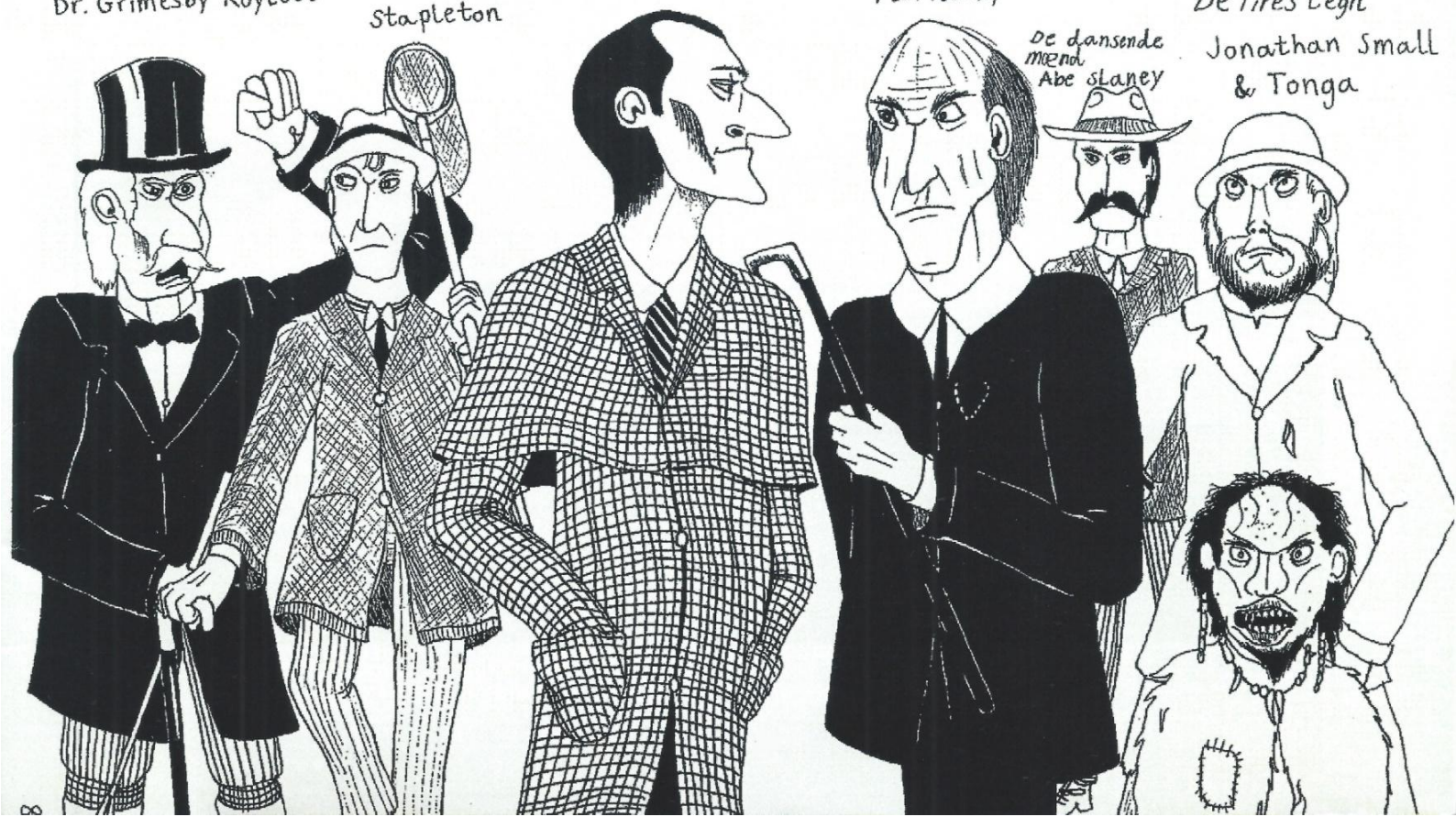
Baskervilles hund
Stapleton

Sherlock
Holmes

Det afsluttende problem
Professor
Moriarty

De dansende
mænd
Abe Slaney

De fires tegn
Jonathan Small
& Tonga

Leder

Sommerferielæsning

■ Sommeren og solen står for døren, og der med endelig tiden til at nyde nogle af de krimier der har hobet sig op på hjørnet af skrivebordet. Endelig er der lidt kvalitetstid, - tid til både at læse et par af de nye romaner, en enkelt biografi og måske lige studere et par detaljer i en to-tre stykker af Watsons optegnelser. Måske endda lige skrive lidt. Men drømme kan forsvinde hurtigere end røgen fra Holmes' kridtpibe, for samtidig ved vi, at der ligger en masse andre opgaver vi gennem året har skubbet foran os, ferien med familien, male carporten og udhængnet på huset osv.

Men hvorfor ikke kombinere det praktiske med det behagelige? Og i dette nummer af Sherlockiana findes løsningen måske. Vi har fået mulighed for at vedlægge "Musgrave-Ritualet" som lydbog, så medlemmerne nu kan lytte til denne klassiske historie, mens de praktiske gøremål ordnes, eller ferien nydes i hængekøjen.

Lydbogen er, som et alternativ til den almindelige bog et medie i fremgang. Lydbogen er perfekt, der hvor vi vil

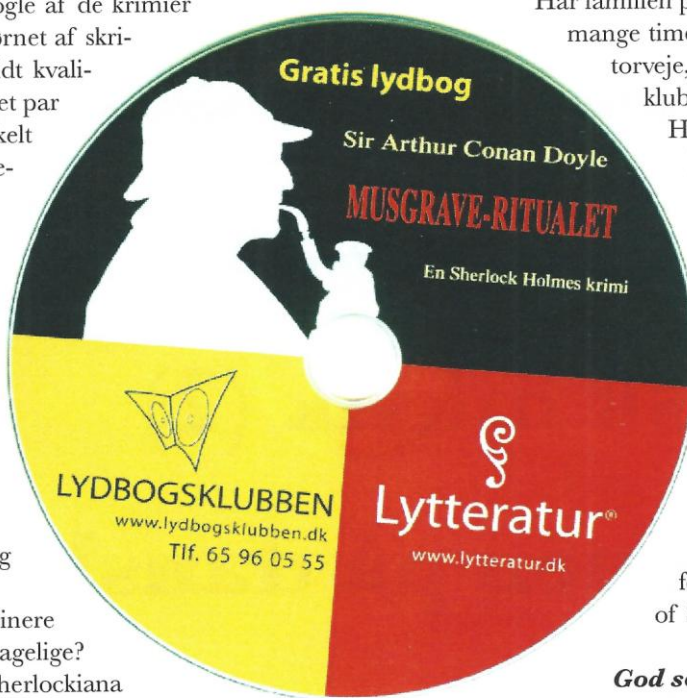
erstatte "spildtid" med kvalitetstid. Det er især i bilen og på iPoden, at lydbogen bliver brugt. Især på vej til arbejde, under ferietransporten med bil, fly eller tog. Salget af lydbøger udgør i dag en til to procent af det samlede salg af bøger, og salget forventes at stige til seks-otte procent i løbet af få år. Det er stort set de samme forfattere, der udkommer på lydbog som på den traditionelle bog - forfattere som Stig Larsson, Camilla Läckberg, Jørgen Leth og Peter Øvig etc.

Har familien planlagt en ferie, som indbefatter mange timers kørsel på de europæiske motorveje, er der hjælp forude. Lydbogsklubben har udgivet de fire Sherlock Holmes romaner og novellesamlingen "Den blå karfunkel" som ud over denne julehistorie indeholder "Det tomme hus", "De rødhårede forening", "Tigteren med det vansirede ansigt" og "Bygmesteren fra Norwood".

Holmes og Watson løste som bekendt Musgrave mysteriet i 1879 (William S. Baring-Gould), men historien blev først udsendt i Strand Magazine i 1893 og som bogform i samlingen The Memoirs of Sherlock Holmes (1894).

God sommerferielæsning.
Bjarne Rother Jensen

Bjarne Rother

Deadlines:

Nr. 1: 15. februar
Nr. 2-3: 15. juni
Nr. 4: 15. oktober

Indlæg til Sherlockiana:

Format: Helst i elektronisk form (diskette, CD eller pr. e-post), men er dette ikke muligt, kan vi sagtens scanne billeder og maskinskrivet tekst.
Adresse: Bjarne Rother Jensen, Højbovängen 24, 9200 Aalborg SV
E-post: rother@stofanet.dk

Præsident og redaktør:

Bjarne Rother Jensen
Højbovängen 24,
9200 Aalborg SV
E-post: rother@stofanet.dk
Tlf. 22736073

Skatmester:

Alvin Andersen
Bogtrykkervej 41,
2400 Kbh. NV

Girokonto: 6 08 70 86

Webredaktør:

Mia Stampe Lagergaard,
Nivågade 3, 2. th.,
2200 København N
E-post: ams@gfy.ku.dk

Mediegrafiker:

Jolanta Larsen
Media College Aalborg
Øster Uttrupvej 1
9000 Aalborg

www.sherlockiana.net/shklub/

Peterson of Dublin Classic Sherlock Holmes Collection

Af Torben Carlsen

■ Da de to Nürnberg-brødre Friedrich og Heinrich Kapp i 1865 for første gang slog dørene op for deres tobaksforretning på Grafton Street i Dublin, drømte de næppe om, at en legende var født. Til at begynde med hed butikken "Kapp Brothers" og der blev bl.a. lavet kvalitetsmerskumspiber og piber af bruyere-rod. En dag kom Charles Peterson ind i brødrenes forretning med en revolutionerende pibe og ambitiøse fremtidsplaner. Firmanavnet blev hurtigt ændret til "Kapp & Peterson" og forretningen fik status som Dublin's mest respekterede forhandler af piber og tobak.

I anledning af 100-året for den første Sherlock Holmes beretning *STUD*, introducerede Peterson i 1987 den klassiske Holmes pibe, der var i den originale calabashfacon, som godt nok ikke var Sherlock Holmes' favoritmodel, men som han oftest ses afbilledet med; Jeremy Brett ses endog rygende på en enorm calabash-pibe midt i de schweiziske Alper i *FINA*. Piben er da også elegant og den succes, *The Original Sherlock Holmes* har haft medførte, at Peterson i de nærmeste år præsenterede *The Sherlock Holmes Collection*, der blev en samling på syv piber, hvor der hvert halve år kom en ny model, indtil sommeren 1991. Til at holde styr på dem, kom der senere et særligt pibestativ.

Første gang jeg stiftede bekendtskab med disse piber, var i 1989 ved det årligt afholdte DM i piberygning, der det år fandt sted i Odd Fellow Palæet i Bredgade. Det var altid en fornøjelse at besøge denne pibe- og tobaksmesse. Man kunne slentre rundt i liflige tobaksdufte og endog udskille tobakkerne fra hinanden (ah, der var en, der røg klassisk engelsk latakia mixture, der var en burley og der passerede en cavendish mand). Lige med ét stod jeg foran en glasmonstre, der udstillede piber fra Peterson. "The thinking man smokes – Peterson's" lyder deres reklameslogan. Jo tak, der var noget at tænke over! Foran mig var udstillet de første to Sherlock Holmes piber i deres nye serie. Det var *The Original* og *The Baskerville*. Jeg var solgt. Dem måtte jeg have, men der var jo en hel serie på syv samt et pibestativ og hver især kostede de omkring 900 kr. Det måtte blive ved drømmen og som sagt så gjort. Samme nat lå jeg hvileløs og så Sherlock Holmes piber for mit indre blik og fra det øjeblik var jeg klar over, at de måtte ejes.

Lad mig for et øjeblik dvæle lidt ved føromtalt DM. Det er den eneste disciplin, der findes, hvor det drejer sig om at blive den sidste. Jeg deltog første gang i 1987 (Folkets Hus, nu hed-der det Vega!). Man fik udleveret en pibe, en tændstikæske med to tændstikker, en pibestopper og 3 gram tobak.

Efter nedtælling fra 5 til 0 blev der råbt "Stop" og så kunne man ellers starte med indenfor to minutter at bruge de to tændstikker og så ellers ryge derudaf! Det gjorde jeg så den 29. marts 1987 i 1 time, 14 min. og 32 sek. Det var nok til at skaffe mig en 17. plads ud af 293 deltagere. Det skaffede mig en præmie, som jeg fik overrakt oppe på scenen side om side med årets pibemand Henning Moritzen. Jeg har dog aldrig siden overgået den tid.

Tilbage til piberne. Nr. to i rækken, The Baskerville, var en kraftig såkaldt "full bent" pipe med et "Bulldog" pibehoved. Alle modeller havde en bred sterling sølvring, hvor Sherlock Holmes' profil er indprintet. Alle piberne havde relation til Sherlock Holmes og Dr. Watson og deres interesse for piber. Den tredje i rækken hed The Baker Street, en kraftig "Bulldog"-type, som var for tung til at have hængende i munden. The Deerstalker blev nr. fire døbt. Når man ser på piben, kan man også se en vis lighed i linjerne med Holmes' berømte hovedbeklædning. En meget smuk pipe. Min personlige favorit er nr. fem The Squire, indbegrebet af en hyggepipe, en klassisk imponerende "Bent Rhodesian"-type. Nr. seks The Professor er ligeledes en lækker "full bent" pipe, meget behagelig at ryge på med flot svungne linjer. Endelig som den syvende kom The Watson, ligeledes "full bent" og lidt i stil med nr. 2 The Baskerville. Pibestativet vækker minder om et græsk tempel, lovlig voldsomt og prangende vil nogen måske sige; men sådan skal det nu være!

Senere blev der lavet flere Sherlock Holmes piber, bl.a. en, der blev kaldt The Rathbone. Jeg "nøjedes" dog med de syv pragtstykker og kunne derefter sove roligt om natterne.

Ak ja, tider skifter, sæder forfalder. Odd Fellow Palæet er i disse tider erstattet af et halvdunkelt kælderlokale i Rovsingsgades industriørken; Sherlock Holmes og Dr. Watson forbliver dog uforandret stående, personificeret i de smukke piber på bogreolen

Kanonisk musik (2)

Dette er andet afsnit af en artikel, i hvilken Jens Byskov Jensen fortæller om de komponister og musikere, der omtales i conanen. Artiklen vil derfor indeholde en del informationer, som kun indirekte har relation til Sherlock Holmes, men som set i et bredere perspektiv - må være til oplysning og glæde for enhver Sherlockianer.

I de gængse kommenterede udgaver af conanen er der sjældent plads til at beskæftige sig indgående med et enkeltstående emne. Denne artikel kan betragtes som en tilføjelse til disse.

Af Jens Byskov Jensen BSI

■ Sherlock Holmes holder meget af musik, og han er selv en habil violinist. I sagen om "Den Gule Diamant" anvender Holmes endog musik som et hjælpemiddel for at narre grev Neg retto Sylvius og Sam Merton, så det bliver muligt at tage disse to herrer til fange.

Grev Sylvius har stjålet den gule diamant, men Holmes har tilegnet sig den kostbare sten, og nu er greven og hans håndlanger, Sam Merton, ankommet til Baker Street 221B for at få diamanten tilbage. De to overvejer et voldeligt overfald på Holmes, men med en listig illusion giver Holmes indtryk af at være ét sted, når han i virkeligheden er et andet sted, og derved afværges overfaldet.

Sagen foregår, efter at dr. Watson er flyttet fra lejligheden i Baker Street, og Holmes har ansat piccoloen Billy. Watson er kommet på visit, og da Holmes er optaget, taler doktoren lidt med Billy. Ved første øjekast ligner alt tilsyneladende sig selv, men ved nærmere eftersyn får Watson øje på noget:

"Men hør, Billy, hvad skal det gardin derovre foran vinduet?"

"Mr. Holmes fik det sat op for tre dage siden. Der er noget

sjovt bag det." Billy gik hen og trak draperiet til side, som dækkede for alkoven i det buede vindue.

Dr. Watson kunne ikke tilbageholde et forbavset udbrud. Det var en gengivelse af hans gamle ven i slåbrok og det hele og med ansigtet trekvart bøjet hen imod vinduet og så meget nedad, at det så ud, som om han læste i en usynlig bog, mens kroppen sad dybt begravet i en armstol."

(Oversat af Verner Seemann.)

Holmes har arrangeret det sådan, at der fra dagligstuen ene sidevæg og hen til det buede vindue hænger et gardin. Bag gardinet står der ved vinduet en lænestol, hvori der sidder en livagtig buste af Holmes selv iklædt slåbrok. Gardinet skjuler en dør, som leder ind til Holmes' soveværelse. Der er dog endnu en dør imellem soveværelset og dagligstuen, som ikke er skjult bag gardinet. På denne måde kan Holmes gå ind ad den sidstnævnte dør, snige sig ud af døren bag gardinet, og derved give indtryk af at have forladt lokalet, imens han stadig er særdeles nærværende. For at styrke illusionen om, at han opholder sig i soveværelset, har han placeret en grammofon derinde. Så når han som udgangsreplik nævner, at han agter at spille violin i sit soveværelse, kan de der befin-

der sig i dagligstuen ikke undgå at tro, at det er Holmes der spiller, når det i virkeligheden blot er en plade.

Grammofonen spiller Jacques Offenbachs "Barcarolle" fra operetten "Hoffmanns Eventyr."

Jacques Offenbach var en fransk komponist af tysk herkomst. Han levede fra 1819 til 1880 og startede sin musikalske karriere som cellovirtuos. I begyndelsen af 1830'erne spillede han en fremtrædende rolle i det parisiske musikliv, og han ledede Théâtre des Boeffes-Perisiens fra 1855 til 1866 og Théâtre de la Gaité fra 1872 til 1875. Samtidig skabte han sig en karriere som komponist af operetter, som med tiden gjorde ham berømt over hele verden.

Operetten er (i modsætning til operaen) let og underholdningspræget både i det musikalske og det tematiske indhold. Hos Offenbach finder man ofte samfundssatire og karikerende indhold, og musikken er let tilgængelig med sødmeifulde melodier. Mange af Offenbachs musiknumre blev landeplager i hele den civiliserede verden. Her iblandt var "Barcarollen" fra "Hoffmanns Eventyr." Dette stykke musik havde en særlig slæbende rytme, som fik grev Sylvius til at udbryde: "Det er da satans med den kattemusik! Den går mig på nerverne."

I tiden omkring år 1900 var det ikke ualmindeligt, at musikalske mennesker fik fremstillet en grammofonplade med deres egen sang eller musik. Det er meget sandsynligt, at Holmes selv indspillede stykket, da melodistemmen på en kommerciel indspilning ville have været akkompagneret af f.eks. klaver. Greven ville uden tvivl have undret sig, hvis han havde hørt mere end ét instrument fra soveværelset. Så for at opnå den rette effekt, hvor melodien var spillet af violin alene, er det tænkeligt, at Holmes selv indspillede en grammofonplade.

På denne måde bruger Holmes musik som et snedigt hjælpemiddel i kampen mod kriminalitet og sætter således punktum i sagen om "Den gule diamant."

Kort tid efter at Holmes og Watson begynder at dele værelserne i Baker Street 221B i "En studie i rødt," forsøger Watson at danne sig et overblik over Holmes' karakter og kvalifikationer. Watson laver en optegnelse, som han dog hurtigt smider i kaminilden, for dokumentets indhold forvirrer ham mere, end han havde håbet på. Som punkt nummer ti på Watsons liste står der, at Holmes spiller udmærket violin.

Kort forinden – da Holmes og Watson først møder hinanden i laboratoriet på St. Barts – afsløres det, at Holmes også anser sig selv for at være en udmærket violinist. De to diskuterer, hvorvidt det vil være muligt at bo under samme tag, og Watson forklarer, at han ikke bryder sig om støj i hverdagen. Holmes vil sikre sig, at han fortsat kan udøve sin musikalske hobby og spørger derfor:

- "Regner De violinspil med til det, De kalder støj?" spurgte han noget ængsteligt.
- "Ja, det beror på den spillende," svarede jeg; "en veltrakteret violin er en fryd fra Guderne, men en dårlig spiller ---."
- "Åh – De behøver ikke at fortsætte," udbrød han, "jeg tror nok, at vi skal komme ud af det med hinanden . . .".

Da de to herrer nu vælger at indlogere sig i Baker Street 221B, giver Holmes' særegne forhold til musik dog anledning til en del undren fra Watsoniansk side. Læg i den følgende oversættelse af P. Jerndorff-Jessen desuden mærke til de to førstnævnte komponister. Watson beskriver Holmes' musikalske evner:

"Disse var ogsaa meget betydelige, men derhos lige saa excentriske som hans øvrige Færdigheder. At han kunne spille almindelige Musikstykker og det tilmed temmelig vanskelige Stykker, vidste jeg godt, da han paa min Anmodning havde spillet baade Haydns og Schumanns sonater samt en del af Mendelssohns Lieder for mig; men naar han var overladt til sig selv, spillede han sjældent noget af den slags eller i det hele taget nogen bestemt melodi.

Det var gerne i Mørkningen, han tog Violinen frem, saa satte han sig mageligt tilrette i Lænestolen, lagde Violinen hen over sine Knæ, lukkede Øjnene og lod Buen glide temmelig skødesløst hen over Strengene. Undertiden var det velklingende, men melankolske Toner, han saaledes frembragte, men stundom var det ogsaa meget muntre og fantastiske.

Det var tydeligt nok, at de udtrykte de Tanker, der for Øjeblikket besjælede ham; men om Tonerne hjalp til at frembringe disse Tanker, eller om Spillet simpelthen var Resultatet af et Lune – en Fantasi, kan jeg naturligvis ikke afgøre. Jeg ville rimeligvis have gjort Indsigelse mod disse meget ukunstneriske Soloer, naar de ikke for det meste var endte med, at han i hurtig Rækkefølge spillede en hel Serie af mine yndlingsmelodier for mig som et lille vederlag for den taalmodighedsprøve, han havde ladet gaa forud."

I den engelske originaltekst nævnes hverken Haydn eller Schumann, men teksten er kort og godt: "Because at my request he has played me some of Mendelssohn's Lieder, and other favourites." Spørgsmålet er nu, hvorvidt sonaterne af Haydn og Schumann mon var Jerndorff-Jessens favoritter eller blot tidstypiske eksempler? Disse to komponister er i hvert fald udmærkede eksempler på, hvad en victoriansk violinist må anse for god musik – især når denne violinist holder særligt meget af tysk musik, som Holmes selv nævner i "De rødhåredes forening."

Hvilken musik der var Watsons "yndlingsmelodier," ved vi ikke med bestemthed, men i originalteksten giver Watson et fingerpeg ved at kalde dem "my favourite airs." En "air" er en betegnelse fra den engelske, skotske og irske folkemusik, hvor den oftest kendetegner en langsom, sentimental melodi, der har klinget smukt i doktorens ører.

Hvilken mærkværdig form for spilleteknik er det mon, Holmes praktiserer i det ovenstående citat? Siddende i en lænestol, hvor armlænene er i vejen for ens bevægelsesfrihed, og med violinen lagt hen over knæene frembringer Holmes klange af meget varieret karakter. Den originale tekst beskriver disse klange endnu tydeligere: "Sometimes of the chords were sonorous and melancholy. Occasionally they were fantastic and cheerful. Clearly they reflected the thoughts which possessed him, but whether the music aided those thoughts, or whether the playing was simply the result of a whim or fancy was more than I could determine."

Der er altså både tale om klagende, melankolske, fantastiske og muntre melodier.

Jeg har andetsteds, i en artikel der udelukkende er hel-
liget dette spørgsmål, fremført min teori om, hvad Holmes
foretager sig med violinen i denne mærkværdige stilling (se
litteraturlisten efter denne artikel). Lad det her være nok at
opsummere: Når Holmes vælger denne utraditionelle stil-
ling, er det fordi han ikke ønsker at spille violin på den kon-
ventionelle måde. Han ønsker derimod at frembringe nye
klange på instrumentet, hvilket er et led i hans interesse for
komposition. I "De Rødhaaredes Forening" beretter Wat-
son jo netop: "Som jeg har fortalt i "En Studie i Rødt", var
min Ven en begejstret Musikelsker, der ikke alene selv spil-
lede udmærket Violin, men ogsaa komponerede med stort
Talent."

(Oversat af P. Jerndorff-Jessen.)

I "Sherlock Holmes paa dødslejet" fremgaar det, at Hol-
mes har "hang til musik på de mærkværdigste Tidspunkter."
Dette overrasker næppe nogen, for det harmonerer ganske
godt med det generelle billede vi kender af Holmes, når
han involverer sig fuldstændigt i opklaringen af en sag og
hverken spiser eller sover i flere dage. På samme måde lader
musikeren Holmes sig inspirere og lader sig opsluge af mu-
sikken på de mærkværdigste tider af døgnet.

Om Holmes' egen smag for musik ved vi, at han holder
særlig meget af tysk musik. I "De rødhåredes forening" er
han til koncert med den tidligere omtalte violinvirtuos Pablo
de Sarasate i St. James' Hall, og Holmes udbryder:
"Jeg ser af programmet, at der bydes på en hel del tysk mu-
sik, som nu engang falder mere i min smag end italiensk
eller fransk. Den er, om jeg så må sige, indadvendt selvrans-
sagende; og jeg er netop i det selvransagende hjørne i dag."
(Oversat af Verner Seemann).

Holmes interesserede sig også for violinen som instru-
ment: Da han og dr. Watson er på vej til Lauriston Gar-
dens i en hansom cab, underholder Holmes doktoren med
et mindre foredrag om forskellene på Amati og Stradivarius
violiner. Amati og Stradivarius er navnene på to familier,
som begge boede i byen Cremona i Italien. Cremona er
kendt for at være hjemby for verdens bedste violinbyggere,

og iblandt disse er familierne Amati og Stradivarius de mest
eftertragtede.

Andrea Amati, som levede fra ca. 1520 til 1580 (nogle
kilder siger dog, at han var født ca. 1535), anses for at være
grundlæggeren af violinbygger-traditionen i Cremona.
Han gav desuden violinen den form, som vi kender i dag.
Amati-familiens mest berømte medlem var Nicoló Amati,
som levede fra 1596 til 1684. Han er for eftertiden mest
berømt, fordi han var lærer i violinbyggerfaget for de herrer
Stradivarius og Guarnerius. Disse to blev senere selv meget
berømte violinbyggere. Violinerne bygget af Amati var sær-
ligt berømte for deres "sonore" – deres sølvtone.

Nicoló Amatis elev, Antonio Stradivarius, levede fra ca.
1648 til 1737. Han er den violinbygger i verden, der har
lavet de mest eftertragtede violiner til alle tider. Stradivarius
byggede også andre strygeinstrumenter end violiner – brats-
scher, celli, og kontrabasser – men det er fortrinsvis hans
violiner, der er bevaret i dag. Han menes at have bygget ca.
1100 instrumenter, og af dette antal er noget mindre end
halvdelen bevaret.

Violin med tilnavnet "Charles IX" bygget af
Andrea Amati, Cremona 1564

Den største forskel imellem Amati og Stradivarius
violiner er formen på dækket (dvs. oversiden af violinen,
hvor lydhullerne sidder). Hos Amati er dækket hvelvet, så
det danner en bue på midten og bliver mere fladt ud imod
violinens sider. Dækket hos Stradivarius er generelt mere
fladt uden den store hvælving. Forskellen gør, at en Amati-
violin opnår en mere sødmefyldt, sølvagtig klang, der dog
ikke er så kraftig, imens en Stradivarius-violins klang er knap
så elegant men betydeligt kraftigere.

Violin med tilnavnet "The Alard" bygget af Nicolò Amati, Cremona 1649.

Violin med tilnavnet "The Messiah" bygget af Antonio Stradivarius, Cremona 1716.

Sherlock Holmes spillede selv på en Stradivarius, som han havde købt af en jødisk pantelåner i Tottenham Court Road. Violinens værdi var fastslået til 500 guineas, men Holmes gjorde et røverkøb og betalte kun 55 shillings. ("Papæskens".)

I 1902 udgav de engelske violinbyggere "W. H. Hill & Sons" bogen "Antonio Stradivari: His Life and Work." Hill havde forretning i London, hvor hans efterkommere stadig arbejder som violinbyggere i dag, så det er ikke utænkeligt, at Holmes fik sin Stradivarius vurderet hos Hill. Gad vide, om ikke Hills bog om Stradivarius er at finde på bogreolen i Baker Street?

I historien om "Papæskens" får vi desuden at vide, at Holmes er fascineret af den italienske violinvirtuos og komponist Nicolò Paganini. Holmes og Watson spiser frokost sammen, og Watson beretter:

"Holmes talte ikke om andet end violiner og berettede med triumf i stemmen, hvorledes han havde fået fat på sin egen Stradivarius, der var mindst 500 guineas værd, for 55 sh hos en jøde på Tottenham Court Road. Dette førte ham ind på at tale om Paganini, og vi sad en times tid og hyggede os over en flaske rødvin, mens han fortalte den ene anekdote efter den anden om denne usædvanlige mand." (Oversat af Verner Seemann.)

Hvilke anekdoter er det, Holmes underholder dr. Watson med? Det bliver ikke præciseret, men vi har lov at komme med et kvalificeret gæt.

Nicolò Paganini leverede fra 1782 til 1840. Han fik i en kort periode undervisning af forskellige lærere men var stort set autodidakt. Han blev født i den italienske havneby

Genua. Hans far, havnearbejderen Antonio, spillede en smule guitar, og dette instrument fascinerede sønnen. Men i en tidlig alder fik Nicolò en violin i hånden, og dette instrument var som skabt for ham. Hans venstre hånd havde en meget stor rækkeevne, hvilket gjorde det muligt at nå langt på instrumentet. Dermed opfandt Paganini måder at spille på, som ikke før havde været anvendt. Her iblandt kan nævnes venstrehåndspizzicato, hvor man knipser strengene med venstre hånd. Før Paganinis tid havde man kun knipset (pizzikeret) med højre hånd, men Paganini begyndte at pizzikere toner med venstre hånd, imens han samtidig spillede med buen i højre hånd. Han kunne således spille en melodi med buen på de to øverste strenge, imens han akkompagnerede melodien ved at pizzikere på de to nederste strenge. Dette var aldrig hørt før!

Paganinis kendskab til guitaren, hvorpå man ofte spiller akkorder (det vil sige flere toner samtidig på forskellige strenge), inspirerede ham også til at gøre det samme på violinen.

Han brugte tit overtoner (flageoletter) i sit spil. Overtoner er naturtoner, som spilles på bestemte steder af strengen ved blot at røre ved strengen uden at trykke den ned. Disse toner har en særlig fløjtende klang, som skaber en mystisk og overnaturlig effekt. Det var præcis dette, Paganini ønskede at opnå.

Et af hans kunststykker var at afmontere de tre øverste strenge, så violinen kun havde sin dybeste streng tilbage, hvorefter han spillede en smuk melodi på denne ene streng.

Til trods for alle sine heksekunster var han også i stand til at tryllebinde sit publikum med en simpel melodi, som han spillede med uovertruffen skønhed.

Niccolò Paganini

Paganini havde en lang og gloriøs koncertkarriere. Allerede som trettenårig gav han sin første koncert. Fra 1802 til 1804 opholdt han sig på et toskansk slot hos en adelig kvinde, der spillede guitar. Dette indledte de vedholdende rygter om, at Paganini tilbragte megen tid i selskab med rige og underskønne kvinder. Fra 1805 til 1812 var han orkesterleder hos prinsesse Elisa Bacciochi, som i øvrigt var Napoleons søster, i Genua og Firenze.

Man sagde om ham, at han var medlem af et hemmeligt, italiensk broderskab. Man sagde, at han havde slået en mand ihjel – sandsynligvis i strid om en smuk kvinde – og at han havde udviklet sin fænomenale spillestil i fængslet.

Paganini var meget teatralisk i sin sceneoptræden. På grund af megen sygdom som barn var han meget spin-

kel, og da han tilbragte mange timer indendørs med at øve sig, var han unaturligt bleg i ansigtet. Hans lange, kulsorte hår fik ham til at syne endnu mere sygelig. Han optrådte oftest i helt mørkt tøj og insisterede på, at koncertsalen skulle være yderst sparsomt oplyst. Derved lyste hans hvide ansigt og hænder ekstra meget op i det mørke rum, og når han spillede meget hurtigt, kunne det næsten se ud som om, hans hænder ikke havde nogen kontakt til kroppen. Det var denne overnaturlige effekt, Paganini ønskede. Det blev sagt om ham, at han havde givet sin sjæl til Djævelen i pagt for at kunne udføre så fantastiske ting på sit instrument.

Fra 1828 tog Paganini på store koncertturneer i det meste af Europa. Han spillede gentagne gange i London, men dette var vel at mærke flere årtier for tidligt til, at Holmes kunne have hørt det. (Sherlock Holmes er som bekendt født den 6. januar 1854.) Det trættende turné-liv var i længden mere, end den skrøbelige Paganini kunne klare, og i 1832 vendte han tilbage til Italien med et svækket helbred. Han gav sin sidste koncert i 1837 i sit hjemland.

Paganinis indflydelse på violinmusikens udvikling kan næppe overdrives. Hans fænomenale tekniske kunnen satte rekorder, som violinister stadig forsøger at måle sig med. Hans kompositoriske virke tæller flere violinkoncerter, hvoraf tre er bevaret, 24 capricer for soloviolin, samt en række sonater, kvartetter, og småstykker for violin samt enkelte for guitar. Hans Caprice nr. 24 har inspireret komponister i hans eftertid til at skrive værker med denne melodi som tema. Blandt disse komponister kan nævnes Liszt, Schumann, Brahms, Rachmaninov og Lutoslawski. Flere af hans kompositioner er dog gået helt eller delvist tabt, fordi Paganini var meget hemmelighedsfuld omkring sin musik. Når han skulle være solist med et symfoniorkester sørgede han f.eks. altid for at indsamle noderne straks efter koncerten. Han ville ikke have, at andre violinister skulle spille hans værker og dermed forsøge at konkurrere med ham. Ved koncerter kunne han også finde på at spille noget andet end det, der stod i noderne, blot for at man ikke skulle kunne efterligne ham.

Det er forståeligt, at så stærk en personlighed som Paganini har interesseret Sherlock Holmes, som også selv var noget ganske særligt.

Litteratur:

- *The Sherlock Holmes Reference Library, A Study in Scarlet, Edited with Annotations by Leslie S. Klinger, Gasogene Books, 2001.*
- *Dominic Gill: The Book of the Violin, Phaidon Oxford, 1984.*
- *Toby Faber: Stradivari's Genius, New York: Random House, 2004.*
- *Gads Musikleksikon, Gads Forlag 1976.*
- *Arnold Whittall: Romantic Music, Thames and Hudson Ltd. London, 1987.*
- *Malcolm Gillies: Bartók Remembered, London: Faber & Faber, 1990.*
- *Guy Warrack: Sherlock Holmes and Music, London: Faber & Faber, 1947.*
- *Rolf Boswell: "Quick, Watson, the Fiddle!" i "The Baker Street Journal," Old Series, Vol. 3, No. 4 (Oct. 1948).*
- *Jens Byskov Jensen: "The Avant-Garde Sherlock Holmes," i "The Baker Street Journal," Vol. 53, No. 1, Spring 2003.*

Kanonen på dansk

Af Svend Ranild

I seks årtier har vi været vant til kærligt at omtale de 60 kanoniske beretninger om Sherlock Holmes som Kanonen. For ikke at risikere uheldige misforståelser i disse tider, hvor overtro af en bestemt type gør sig bekymrende bemærket, vil jeg imidlertid i denne artikel kalde de 60 knaldperler Kanonen og indlede med at sige dette:

Historien om de danske oversættelser af Kanonen er en historie om sjusk, tilfældigheder og dårligt redaktionelt arbejde. Den er ikke frydefuld læsning. Men her kommer den.

Den første oversættelse var skoleinspektør Peter Jerndorff-Jessens "autoriserede oversættelse" af Stud og Sign og samtligene noveller i *Adventures* og *Memoirs*. Den blev udgivet i otte bind af Jydsk Forlags-Forretning i 1893-98. Som historien her vil vise, var den ikke bare den første komplette udgave af Kanonen på dansk men også den sidste komplette udgave i otte årtier. Komplet? Ja. Den rummede alt hvad der indtil da var blevet udgivet i bogform af Kanonen.

I hvert fald i England. Den første amerikanske udgave af *Memoirs* indeholdt Card. Det gjorde den engelske udgave ikke. Men det var en fejl at den amerikanske udgiver inkluderede Card, og amerikanerne skyndte sig at trykke en ny udgave hvor Card manglede. Den amerikanske førsteudgave er uhyre sjælden i dag.

Historien kom først i bogform igen i Bow et kvart århundrede senere, både i England og USA. Det vides ikke med sikkerhed hvorfor forfatteren ikke ønskede at se Card i en bog, men blandt forskerne er der overvejende enighed om at det har været historiens vovede tema, utroskab, der fornemmedes som betænkeligt i en bog. Det var slutningen af den victorianske tidsalder, og temaet kunne lige gå an i et månedsskrift som *Strand Magazine*, der måtte formodes ikke at have en særlig lang levetid. Men ikke i en bog. Bøger er overlevere. Indtil videre.

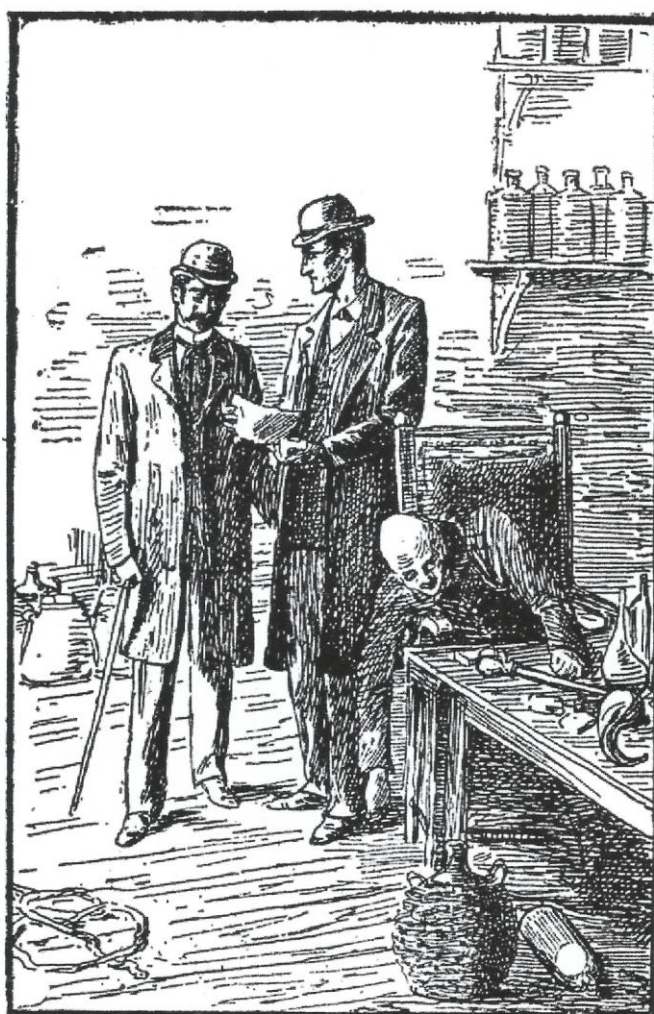
En konsekvens af udeladelsen af Card i *Memoirs* var at den virtuose tankelæsningsscene som indledte Card i *Strand Magazine*, blev flyttet til indledningen af *Resi*, en af de andre tekster i *Memoirs*.

Det jyske forlags udgivelse var altså på sin vis komplet, men teksternes fordeling i de seks novellebind er fuldkommen tilfældig. Nummereres novellerne i *Adventures* og *Memoirs* fra 1 til 23, er dette den rækkefølge de fik: 2, 4, 6, 8, 12, 16, 11, 1, 13, 17, 15, 7, 9, 18, 10, 3, 21, 14, 22, 5, 19, 20, 23. Det eneste meningsfulde i den orden er at *Fina* trods alt afslutter rækken. Man kan få den tanke at denne lemfældighed med kronologien har dannet præcedens. Med to undtagelser har alle senere danske udgaver af Kanonen i hvert fald været lige så tankeløse hvad dette angår.

Forlaget skiftede navn til Det Jydsk Forlag og genudgav i 1900-02 serien i et 2. oplag med én tilføjelse: *Houn*, også den oversat af Jerndorff-Jessen. I 1905 overtog Gyldendal rettighederne og udgav de nu ni bind i et 3. oplag.

I en anden rækkefølge. Uden nogen som helst grund. Det begyndte at ligne et mønster.

Det er værd at dvæle lidt ved det 2. oplag, for det er faktisk en anden-udgave idet to af novellebindene i dette oplag er illustrerede. Det er ikke tilfældet i 1. og 3. oplag. Illustrationerne er et udvalg af Sidney Pagets udsmykninger af otte af novellerne; ikke i fototeknisk gengivelse men som velmente og ikke særlig elegante håndkopierede stregtegninger. Senere blev Paget behandlet meget værre.

Disse illustrationer giver mig anledning til at omtale en af de mere tilfældige og mindre omfattende udgivelser som er dryppet ud på markedet siden 1902. I denne artikel vil jeg ellers ikke omtale sådanne fritstående udgivelser.

Jerndorff-Jessens oversættelser blev anvendt i endnu en illustreret udgave i 1902. Det var Carl Allers Etablissement, som i sin bogserie *I Ledige Timer* udgav *Sherlock Holmes's Eventyr*. Bogen indeholdt samtlige noveller fra *Adventures*, naturligvis i helt tilfældig rækkefølge, efterfulgt

af De Fires Tegn. Den indeholdt desuden en lille historisk roman, *Sporus*, af en H. Hirschfeld.

Denne bog er en af de mest charmerende danske Kanon-udgivelser. Den har et fint gråblåt shirtingomslag med smukt sølvtryk på ryg og forside, og novellerne er prydede med samtlige Sidney Pagets illustrationer i udmærket gengivelse. At det var præcis de 12 noveller fra *Adventures* som blev valgt til udgivelse, tyder endvidere på en vis interesse i at gøre sig umage med at udgive et værk som forlaget kunne være bekendt, siden Jerndorff-Jessens oversættelser af novellerne skulle plukkes fra hele fem af bøgerne i Det Jydsk Forlags serie. En sådan redaktionel omhu mangler i de fleste af de senere udgivne oversættelser.

En sidste detalje som gør denne udgivelse til noget særligt, er at den som den eneste oversættelse af *Kanonen* er trykt i fraktur ("krøllede bogstaver"). Charmerende eller besværligt, alt efter temperament og læsefærdighed.

Omkring 1909 udgav Nordens Forlag en ny oversættelse i fire bind ved A. Petersen af *Stud*, *Sign*, ti af novellerne fra *Adventures*, ti fra *Memoirs* og en enkelt fra *Return* (Norw) – samt en tekst mere, som omtales senere. Enkelte tekster fra denne oversættelse var tidligere blevet udgivet i mindre portioner af andre forlag.

Teksterne fra *Memoirs* blev oversat efter den amerikanske førsteudgave, som indeholdt *Card*. Eller også har der været tale om at en engageret redaktør har været opmærksom på en tekst fra *Strand Magazine* som ikke var umiddelbart tilgængelig, og har gjort en ekstra indsats. Det sidste er næppe sandsynligt, men det er ikke til at afgøre.

Denne udgave er temmelig hæsleg. Den er i dårlig tryk kvalitet og belemret med dårligt håndbearbejdede gengivelser af et udvalg af Pagets illustrationer samt en stribe temmelig ubehjælpssomme illustrationer frembragt af måske tre personer. Man kan i hvert fald skelne tre forskellige teknikker og stilarter. Ingen af illustratørerne identificeres i udgivelsen. Det skal dog lige nævnes at Paget heller ikke er navngivet i de andre udgaver som benyttede hans illustrationer.

Fra et redaktionelt synspunkt er Nordens Forlags udgivelse skandaløs. Ikke blot er novellernes rækkefølge endnu en gang fuldkommen tilfældig, men de to romaners placering i serien er ubegribelig. Bind 1 indledes med *Sign*, og en forkortet udgave af kapitel 1 fra *Stud* indleder romanen. Til gengæld er de to første kapitler udeladt fra *Stud*, hvis første halvdel afslutter bind 3. Anden halvdel indleder bind 4.

Også bind 1 og 2 afsluttes med en halv historie (en novelle) som afsluttes i næste bind. Det må enten skyldes redaktionelt sjusk eller ligegladhed, eller også var det et primitivt forsøg på at skabe klippehængere som gav læserne lyst til at købe det næste bind i rækken. Under alle omstændigheder er det ikke kønt.

Novellernes rækkefølge var tilrettelagt således at serien afsluttedes med *Fina*. Og det selv om *Return* var udgivet og en af novellerne derfra blev anvendt. Det er muligt at der var planlagt flere bind så læserne ikke skulle forlade

serien med den rystende oplevelse af Holmes' død men også ville blive præsenteret for den glædebringende *Empt* og hvad derefter fulgte.

Der udkom ikke mere, og inkluderingen af den ovenfor omtalte ekstra tekst tyder på manglende interesse for at lave en ansvarlig udgivelse af *Kanonen*. Det drejer sig om den næstsidsste novelle, "Rugby-Mysteriet", en oversættelse af Arthur Conan Doyles historie "The Man With the Watches", som omtaler "en velkendt kriminolog". I oversættelsen gives denne kriminolog navnet Sherlock Holmes. I betragtning af at redaktøren som allerede anført havde kendskab til *Return* med dennes 12 flere noveller at vælge fra, er det ubegribeligt at han fandt anledning til at inkludere en fuldkommen fremmed tekst i udgivelsen.

Den næste udgave som skal omtales, er Aschehougs tre titler i serien *Blåbøgerne*. Den første, *Mysteriet paa Birlstone Herregaaard* fra 1916, var en helt aktuel oversættelse af Vall året efter at den udkom på engelsk. Oversætteren var cand. mag. P. Engelstoft. Den blev fulgt op i 1917 af *Sherlock Holmes i Arbejde*, Erich Erichsens oversættelse af de seks første noveller i *Return*. Naturligvis i tilfældig rækkefølge; dog var *Empt* den første. Formodentlig har redaktøren været opmærksom på at de tidligere oversættelser af *Kanonen* afsluttedes med Holmes' død i *Fina* og at den Kanon-læsende offentlighed ville byde en genopstandelse velkommen.

Seriens tredje bind er *San Pedros Tiger* og andre *Sherlock Holmes Fortællinger* (1919), igen oversat af P. Engelstoft. Bindet indeholder fire af de otte noveller fra den ligeledes aktuelle *Bow* (1917), deriblandt *Card*, som jo på dette tidspunkt endelig kunne læses i en bog igen. Og en femte, overraskende novelle, *Abbe*, den næstsidsste novelle i *Return*. Plukket ud af det blå og med et langt efterliv, skulle det vise sig.

Derefter lod nye større oversættelser vente på sig indtil 1944, men så opstod en hel lille epidemi. Fire forlag meldte sig på banen.

I 1944 begyndte Zinglersens Forlag at udgive historierne i hæfter som køberne senere kunne lade indbinde.

Oversætteren var Kris Winther. Forlaget annoncerede optimistisk at det ville udgive 20 hæfter, som ville kunne samles i to bøger. Der lagdes ud med Houn i de to første hæfter og derefter otte af novellerne fra Memoirs i de tre næste. Så gik dampen imidlertid ud af foretagendet, og Centralforlaget overtog projektet men udgav kun to hæfter mere, indeholdende fem noveller fra Return.

Der er det bemærkelsesværdige ved udvalget af noveller fra Memoirs at det ikke rummer Fina, hvilket de to foregående vigtige oversættelser naturligvis gjorde. Det er svært at forstå at en så markant tekst er udeladt. Det er den da heller ikke i nogen af de senere større oversættelser. Som følge af Zinglersens udeladelse af Fina er Empt heller ikke med i Centralforlagets udvalg fra Return. Endnu en stærk tekst som ikke blev udnyttet. Det er dog naturligvis ikke til at vide om de 13 planlagte men opgivne hæfter ville have ændret opfattelsen af denne udgivelse.

I 1944 udgav Gyldendal udgav sin anden oversættelse, fire årtier efter forlagets udgivelse af Jerndorff-Jessens pionerarbejde. Denne gang var oversætteren forlagskonsulent Iver Gudme. Udgaven var fem bøger i lille format på dårligt papir og med slattent omslag. Det var under krigen. Men indholdet var fornuftigt nok, om-fanget taget i betragtning: først tre romaner, Stud, Sign og Houn, og så 13 noveller, plukket fra Adventures, Memoirs, Return og Casebook. Kun Bow er ikke repræsenteret. Rækkefølgen af novellerne må igen være besluttet med en terning, bortset fra at redaktøren havde omtanke nok til at placere Fina sidst i bind 4 og Empt først i bind 5. To pejlemærker på rette indbyrdes plads.

At udgivelsen var alvorligt ment, kan ses af at bind 1, En Studie i Rødt, var forsynet med to forord, "Conan Doyle og Detektivhistorien" af professor, dr. phil. C.A. Bodelsen, og "Conan Doyle og Sherlock Holmes" af Gudme, som også leverede en håndfuld noter.

Iver Gudme skal takkes for at han sammen med oversætteren af den næste betydningsfulde udgivelse, Verner Seemann, var blandt stifterne af Sherlock Holmes Klubben i december 1950, fire år efter at det eksklusive Sherlock Holmes Selskabet var blevet stiftet med Robert Storm Petersen som præsident. Seemann blev Klubbens første præsident, Gudme dens første vicepræsident.

Bibliotekaren Verner Seemann kom ind i billedet i 1945 da Forlaget Nyttbøger udgav et udvalg af Kanonen i hans oversættelse i seks bind. Dette bogsæt er uden sammenligning den bedste af alle danske udgaver. Der er mindst seks fak-torer der taler til dens fordel og nok kun én ting der trækker ned: at den ikke er en komplet udgave.

De mere overfladiske faktorer som løfter kvaliteten af udgivelsen er papirkvaliteten, formatet (den første udgivelse i hvad vi i dag synes er et normalt bogformat), indbindingens og bindets kvalitet (marmorert papbind med smuds-omslag). Mere iøjnefaldende er det at dette er den første (og foreløbig sidste) oversættelse med nye illustrationer. De seks bind prydes af 59 fine, stemningsfulde tegninger af Valdemar Setoft.

Men til det væsentligste. Som det var tilfældet med Gudmes oversættelse for Gyldendal indledtes serien med de tre første romaner i korrekt rækkefølge: Stud, Sign og Houn. Bind 4 indeholdt seks noveller fra Adventures, bind 5 seks noveller fra Memoirs, og bind 6 seks noveller fra Return. Alle i korrekt indbyrdes rækkefølge og med pejlemærkerne Fina og Empt på de rigtige steder. Og efter min mening er udvalget også grundigt gennemtænkt. Skulle jeg have valgt seks noveller fra hver af de tre bøger, ville udvalget have været næsten det samme. Jeg ville nok have valgt Croo i stedet for Reig, og Spec i stedet for Engr. Men Seemann havde en rimelig forklaring på det sidste fravalg.

I denne udgave indledes En Studie i Rødt også med et forord, som her er en meget omfattende indledning, "Sherlock Holmes-Bøgerne og deres Forfatter: Arthur Conan Doyle", skrevet af Seemann, som ikke blot indsigtfuldt gør rede for det som titlen antyder, men også fremlægger de fornuftige redaktionelle overvejelser som lå bag udvalget af tekster, og forklarer hvorfor ingen noveller fra Bow og Casebook blev inkluderet. Seemann forklarer også hvorfor Houn retteligt bør hedde Baskerville-Slægtes Hund og ikke Baskervilles Hund, og hvorfor Spec til trods for sine store kvaliteter ikke var en af de udvalgte noveller: "Vort Modersmaal er ude af Stand til at efterligne den sproglige Finesse, som er det springende Punkt i hele Fortællingen: den dobbelte Betydning af Ordet band."

Tidligere oversættelser som inkluderede Spec, kapitulerede over for dette problem. Jerndorff-Jessen gav sin oversættelse titlen "Den Plettede Band —", og A. Petersen kaldte sin "Et Farligt Soveværelse". Iver Gudme var den der gav novellen den titel den kendes under i dag: "Det Brogede Baand". Som er klangfuld men naturligvis ikke løser problemet.

Et problem for en ansvarsfuld redaktør af et udvalg fra Kanonen er de hentydninger til andre sager som er drysset rundt omkring i teksterne. De sager som Watson ikke har beskrevet andetsteds, er ikke noget problem, men hvad stiller man op med de sager som har deres egen tekst, når denne ikke er inkluderet i udvalget?

Nava rummer således en hentydning til Spec. Den er oversat således af Seemann: "Men Tiden faldt mig unægtelig lang — næsten lige saa lang, Watson, som dengang da De og jeg sad og ventede i dette uhyggelige Dødens Værelse, som var vor Endestation ved Udforskningen af det lille Problem om 'Det brogede Baand'." Og det selv om han jo meget umisforståeligt skrev i sin indledning at Spec ikke var inkluderet. Men det havde han antagelig ikke besluttet da han oversatte Nava, og har så senere glemt denne detalje. Litterær oversættelse er ikke nogen eksakt videnskab. Da Martins Forlag genudgav oversættelsen, benyttede han lejligheden til at udelade passagen.

Et andet eksempel på dette er Seco, hvor Watson i indledningen skriver: "Det havde været min Hensigt, at lade 'Mordet paa Abbey Grange' være den sidste Beretning, jeg offentliggjorde om min Ven Sherlock Holmes' Bedrifter." Men Abbe er ikke med i Nyttébøgers udvalg. Igen må der være tale om at Seemann oversatte en novelle inden der var truffet beslutning om hvilke tekster der skulle benyttes. I Martins Forlags anvendelse af hans oversættelse henvises der ikke til Abbe men til Engr, novellen lige før Seco i Martins udvalg.

I disse to tilfælde viser anførselstegnene at der henvises til eksisterende tekster, så det har været nødvendigt med et redaktionelt indgreb for ikke at forvirre læseren. Det er ikke tilfældet med en tredje novelle som andre tekster henviser til: Iden. Den er ikke med i Nyttébøgers udvalg, men omtalen af denne sag udgør ikke noget problem da den ikke omtales med novellens titel men i disse vendinger: "det meget enkle lille Problem, som Miss Mary Sutherland gav os at løse" (RedH); "Miss Mary Sutherlands besynderlige Affære" (Blue) og "Miss Mary Sutherland's mærkelige Oplevelse" (Copp). Bortset fra historiens insisteren på at blive omtalt i tre andre tekster ligner omtalen derfor måden læsere møder mange af de ubeskrevne sager.

At RedH omtaler Iden giver mig i øvrigt lejlighed til at lufte en irriteret undren som har plaget mig i årevis. Henvisningen viser utvetydigt at Iden er planlagt forelagt offentligheden før RedH, men både i Strand Magazine og Adventures er RedH nr. 2 og Iden nr. 3. Hvorfor? Svar mig.

Efter dette mellem spil tilbage til kvaliteten af Forlaget Nyttébøgers udgivelse. Efter min mening tæller de seks plusfaktorer så højt at de to netop nævnte smuttere ikke

kan fordunkle indtrykket. At Seemann rettede smutterne i Martins udgave tyder på to ting: at smutterne skyldes produktionspresset og der ikke har været tid nok til at afpudse oversættelsen, og at Seemann fastholdt ansvaret for sine oversættelser og rettede sine fejl da lejligheden bød sig. Alt i alt peger det på en ansvarsfuld redaktionel behandling, som Seemann har været dybt engageret i. Han har også beriget bøgerne med 60 indsigtfulde fodnoter.

Denne udgave er ganske enkelt den mest gennemarbejdede, bedst udstyrede og smukkeste danske oversættelse af Kanonen verden endnu har set. Den er en nydelse at have i hænderne. Og Forlaget Nyttébøger er et af de mest charmerende forlagsnavne man kan forestille sig. Så det kan tilgives at Seemanns indledning siger at dette er den første illustrerede udgave på dansk. For det er jo ikke rigtigt. Det er den fjerde.

Udgaven var så fremragende at den blev genbrugt i 1954 af Martins Forlag. Desværre i en lemlæstet version og uden illustrationerne og halvdelen af Seemanns fodnoter. De tre første bind var de samme som i Nyttébøgers udgave. Dog var Seemanns indledning til Stud ganske let redigeret men afsluttedes stadig med redegørelsen for udvalget af romaner og noveller, som sagde at kun noveller fra Adventures, Memoirs og Return anvendtes.

Udvalget af noveller er imidlertid ikke det samme. Nyttébøgers tre bind med seks noveller i hvert samlede Martins Forlag i to bind med syv i hvert. Fire noveller blev altså udeladt. Tilsyneladende. For det var faktisk kun tre der blev udeladt, idet Danc fra Nyttébøgers bind 6 tryktes sidst i Martins bind 1, efter oversættelsen af Stud, uden nogen forklaring og uden at det fremgår af nogen indholdsfortegnelse.

Igen skal det nævnes at novellernes rækkefølge er besynderlig. Der er dog indført et vist mindstemål af orden idet Fina afslutter det ene novellebind, "Silver Blaze", og Empt indleder det andet, Den blaa karfunkel. Desværre er der en grim hage ved denne orden. Bindene er ikke nummererede, men på omslaget af dem alle er der en liste over de fem bøger. Og af den liste fremgår det at Den blaa karfunkel skal læses før "Silver Blaze", hvilket betyder at den første novelle i serien fortæller læseren at Sherlock Holmes er genopstået fra de døde. Det er først 13 noveller senere læseren oplever detektivens død. Man måber over den redaktionelle tankeløshed. Og så tillod redaktøren sig endda at give Houn titlen Baskervilles hund på omslaget til trods for Verner Seemanns redegørelse i Nyttébøgers indledning for at det ville være forkert at give bogen denne titel. I Martins udgave af indledningen angives titlen oven i købet til at skulle være Baskerville-Hunden. Det er da også bogens titel på titelbladet men ikke på omslaget. Det ene sjusk efter det andet.

Salget af Martins udgave må have været tilfredsstillende til trods for det redaktionelle mudder for i 1957 fortsatte forlaget serien med Frygtens Dal i den samme oversættelse af Vall ved P. Engelstoft som Aschehoug havde udgivet 41 år tidligere. Og til trods for udmeldingen i indledningen til Stud om at de to sidste novellebind, Bow og Casebook, ikke

ville blive benyttet, var det netop det der nu skete.

I 1959 udgav forlaget Djævnlefoden, en oversættelse af de otte noveller i Bow inklusive den malplacerede Card. For første gang bragte et dansk forlag samtlige noveller i en samling i korrekt rækkefølge. Så glemmer vi lige et øjeblik at såvel Bow som Casebook lod fuldkommen hånt om den rækkefølge novellerne oprindeligt var blevet forelagt offentligheden i Strand Magazine.

Oversætteren var Kay Nielsen, og det var også ham forlaget lod oversætte deres næste bind i serien, Den krybende mand fra 1960, en komplet oversættelse af Casebook, igen i korrekt rækkefølge, og så glemmer vi lige det samme som vi glemte lige før.

I 1962 udgav Martins Forlag det sidste bind i den omgang. Det var Kay Niensens oversættelse af ti tidligere udeladte noveller fra Adventures, Memoirs og Return. Det er en besynderlig udgivelse. Novellerne bringes overraskende nok i korrekt indbyrdes rækkefølge med én markant undtagelse: Danc, som burde have været nr. 7, blev trukket frem på førstepladsen og gav også bogen dens titel, De dansende mænd. Udgiveren lod denne novelle nyoversætte og havde altså glemt at den allerede var trykt i seriens første bind i Seemanns oversættelse. Litterære oversættelser må have været billige dengang. Det er de sådan set stadig.

En konsekvens af dette afsluttende opsamlingsbind er at tre af bindets noveller omtaler at Watson er gift og ikke bor i Baker Street, til stor forvirring for den uindviede læser. I tidernes morgen var det sådan at 14 af de 23 tekster i de to første novellebind, Adventures og Memoirs, rummede direkte eller indirekte henvisninger til Watsons ægteskab. Derefter omtaltes den sag ikke igen hvis man ser bort fra Holmes' omtale af det smertelige tab Watson havde lidt, da de genforenedes i Empt, omtalen i Norw af at Watson havde solgt sin praksis og var flyttet tilbage til 221B, og de tvivlsomme henvisninger til en hustru i Dyin og Blan (fra Bow og Casebook). Og den forvirrende genopdagelse af ægteskabet i Martins afsluttende bind er ikke det sidste eksempel på redaktionelt sjusk.

Der er fem af Kanonens tekster som indeholder håndtegnede indslag (et brev, to planer over huse, en stribe kodemeddelelser, et kort). Det drejer sig om Reig, Nava, Danc, Prio og Gold. Det er interessant at spore disse illustrationers van-drang fra udgivelse til udgivelse i to tilfælde, Danc og Reig.

Den første oversættelse af Danc er Aschehougs fra 1917. Denne udgaves gengivelse af kodetegnene, de dansende mænd, er også brugt i fototeknisk gengivelse i Nyttébøgers udgave og igen i Martins bind 1. Gengivelsen er ikke identisk med den engelske original og er antagelig håndtegnet til Aschehougs udgave. Figurernes udformning er som i den oprindelige engelske version af historien og

gengiver således fejlen i den 4. kodemeddelelse ("never") – at tegnet for V er identisk med tegnet for P i den 5. meddelelse, og at tegnet for R er identisk med tegnet for B i den 1. meddelelse, hvilket gør knækningen af koden noget problematisk.

I Martins 2. oversættelse af novellen må kodetegnene være håndtegnede efter dem i Aschehougs udgave med Erich Erichsens oversættelse. Disse er jo som anført identiske med tegnene i Seemanns oversættelse i såvel Nyttébøger som i Martins bind 1, men det er absurd at forestille sig at en redaktør har haft kendskab til denne oversættelse og alligevel har ladet novellen nyoversætte. At forlægget for de dansende mænd i Martins 2. oversættelse har væ-

ret en eller anden version af Aschehougs udgave kan ikke betvivles: En fejl i reproduktionen af den 2. kodemeddelelse (en udtværing af den ene hånd på den første figur) som har overlevet i alle de senere udgaver, er omhyggeligt men tankeløst gengivet i den håndtegnede kopi i den 2. oversættelse. I det hele taget er de dansende mænd meget sjusket tegnede, hvilket for eksempel gør det helt umuligt at læse den 5. meddelelse, som er særlig gnidret.

Det tæller dog positivt at der er gjort forsøg på at rette op på fejlen i 4. meddelelse i den oprindelige udgave: Det 5. tegn er udskiftet med den dansende mand som fem andre steder også står for R. Det er et fint initiativ, men det tæller negativt at det 3. tegn, V, som ikke optræder i andre meddelelser og derfor ikke behøvede at blive korrigeret, er udskiftet med det tegn som stadig er B i 1. meddelelse. Det er noget rod.

I Reig er det håndtegnede indslag det brev som er et vigtigt spor. I Nyttébøgers udgave er brevet nyttegnet og er sandsynligvis i Verner Seemanns håndskrift. Det er genbrugt i Martins udgave.

Mellem de to udgaver blev Hartvig Frischs retskrivningsreform indført i 1948. De to ændringer alle husker, er afskaffelsen af store begyndelsesbogstaver i substantiver og indførelsen af bolle-å i stedet for dobbelt-a. Martins Forlag implementerede den første ændring men ikke den anden. Det maa have glædet Henry Lauritzen. Forlaget holdt det skrækkelige bolle-å ude fra sine bøger og indførte det først i Kanonen i billigbogsudgaven fra 1963-64. Dette betød at der skridt for skridt blev større og større forskel mellem det håndskrevne brev og gengivelsen af brevet i den trykte tekst. Det har ingen redaktør været opmærksom på, eller også har ligegladheden sejret.

Et sidste problem med denne udgave er at de ni bind ikke har ens typografi. Der er afvigelser i linjelængde, linjeantal, linjeafstand, punktstørrelse og – ikke mindst – fonter. Der er dog fem af bøgerne som fremstår nogenlunde ens og har en smuk typografi: En Studie i Rødt, Baskervilles Hund, Den Blå Karfunkel, Silver Blaze og Djævnlefoden.

Skarpe og klare, behageligt formede, smukke bogstaver. Måske er jeg forudindtaget: Fonten er Baskerville.

Martins Forlags udgivelse af denne serie i 1954-62 var den hidtil mest omfattende udgivelse af Kanonen på dansk. Men den var ikke komplet. 11 noveller manglede. I 1959 udgav Carit Andersens Forlag to bind i sin fremragende serie af antologier redigerede af Tage la Cour: Conan Doyles bedste Sherlock Holmes historier og Sherlock Holmes mesterstykker. Ligesom Nyttebøgers udspil en gennemtænkt og fornuftig udgave. Og den indeholdt 10 noveller som ikke var med i Martins udgave.

Første bind indeholdt ni noveller fra Adventures i korrekt indbyrdes rækkefølge, afsluttet med Fina fra Memoirs, og andet bind indledtes med Empt fra Return og efterfulgtes af ni noveller fra Adventures, Memoirs og Return, igen i korrekt rækkefølge. Oversættelserne var af Verner Seemann (11 tidligere udgivne og 3 nye), Tage la Cour (5) og Poul Ib Liebe (1).

Ligesom Martins serie blev disse bøger udgivet i paperback i 1963-64 (desværre i omvendt rækkefølge ...), og nu havde Sherlock Holmes-elskere som jeg for første gang billig adgang til så godt som hele Kanonen ved at kombinere Martins og Carit Andersens serier. Der manglede kun én tekst: Abbe. Den måtte vente på at udkomme i en lettilgængelig udgave indtil 1967, hvor Martins Forlag udgav Sherlock Holmes årbog III. Den indeholdt "Mordet på Abbey Grange" i P. Engelstofts næsten et halvt århundrede gamle oversættelse, dog uden angivelse af hvem oversætteren var, men illustratoren var Henry Lauritzen. Det var en god jul for en meget ung sherlockianer.

Denne oversættelse har sin egen lille sære historie. Første gang den blev udgivet, var i Aschehougs novellevvalg fra 1919. I slutningen er nogle betydningsfulde ord faldet ud. Sådan falder nogle afgørende ord i årbogens udgave:

"Finder De den anklagede skyldig eller ikke skyldig?"

"Ikke skyldig, hr. dommer," sagde jeg.

"Ikke skyldig! Godt. Folkets røst er Guds røst. Kap-tajn Croker, De er frikendt."

Det kursiverede mangler i Aschehougs udgave. Katastrofalt. Anden gang oversættelsen af novellen blev udgivet, var i Politikens Stjerne-Hæfte nr. 14 i 1944 (Sherlock Holmes dør – og vender tilbage! med omslag af Robert Storm Petersen). Her er det kun den første kursiverede sætning som mangler. Til gengæld er indledningens angivelse af at året var 1897, udeladt. Det er den også i årbogen. Det kan tyde på at årbogens redaktør, A.D. Henriksen, havde dette hæfte ved hånden da han redigerede novellen.

Verner Seemann må have haft denne oversættelse i tankerne da han i sin oversættelse af Seco fra 1945 omtalte historien netop med titlen "Mordet paa Abbey Grange", som ikke er en indlysende oversættelse af den originale titel, "The Adventure of the Abbey Grange". Er der andet end denne detalje der sandsynliggør at Seemann kendte Aschehougs lille serie på tre bøger, ud over at en Sherlock Holmes-kender som ham naturligvis må formodes at have kendt de

eksisterende danske oversættelser? Ja, det er der. Aschehougs bind med udvalget af noveller fra Return havde som tidligere anført titlen Sherlock Holmes i Arbejde. Seemanns udvalg hed Atter i Arbejde. Og så er der jo også hans brug af de dansende mænd fra Aschehougs udgave, som allerede er omtalt.

Og en beslægtet detalje. Da Seemann oversatte Iden for Carit Andersens Forlag, gav han novellen titlen "Et Forsvindingsnummer", hvilket er langt fra den originale titel, "A Case of Identity". Han må have skelet til Jerndorff-Jessens og A. Petersens oversættelser. De har begge titlen "Den Forvundne Brudgom".

I 1976-77 udkom endelig den første komplette oversættelse på dansk, Martins Forlags Den komplette Sherlock Holmes udgave i 12 bind, 50 år efter at muligheden var opstået. Oversættelserne er de samme som i Martins første udgave og de supplerende tekster fra Carit Andersen. Plus en helt ny oversættelse af Abbe uden afsløring af hvem oversætteren var. (Hvis nogen ved det, så vær venlig at fortælle os det).

En komplet oversættelse, ja, men forlaget benyttede ikke lejligheden til at gøre det der ville have været så enkelt og rigtigt: at udgive de ni originale bøger, de fire romaner og fem novellesamlinger, i den korrekte rækkefølge.

Martins 12 bind er ikke nummererede, men på omslagene er der angivet en rækkefølge, og denne rækkefølge er meningsløs. Først de fire romaner i rækkefølgen 3, 2, 1, 4, dernæst de 56 noveller fordelt på otte bøger: først et bind med noveller fra *Memoirs*, dernæst et bind med noveller fra *Adventures* og *Return*, så et med noveller fra *Adventures*. Indholdet af de fem næste bøger og deres rækkefølge er næsten lige så henkastet. Den store terning må have været i brug.

Der er dog trods alt én fornuftig redaktionel beslutning midt i vanviddet, nemlig at afslutte det første novellebind med *Fina*, indlede det andet bind med *Empt* og afslutte det sidste med *Last*. De tre vigtige pejlemærker er altså trods alt i rigtig rækkefølge når man i øvrigt er nødt til at finde sig i det vilde kaos omkring disse mærkepæle, men det var en virkelig dårlig ide at placere *Fina* så tidligt som den 7. novelle i serien. Læseren skal da lære Holmes grundigt at kende før han ryddes af vejen. I den oprindelige serie var *Fina* nr. 24.

De seks første bind i serien, alle fra 1976, angiver oversætterne: fem gange Seemann og én gang Engelstoft, den dengang 60 år gamle oversættelse af Vall. De sidste seks bind, fra 1977, angiver ingen oversættere. Ganske vist har de syv noveller i bind 7 fire oversættere, og de syv i bind 9 tre oversættere, men det havde trods alt ikke krævet mange ord at redegøre for sagen. Det er uforskammet over for Kay Nielsen, Tage la Cour og Poul Ib Liebe. I særdeleshed over for Kay Nielsen, som er den af alle oversætterne der har taget sig af flest tekster fra *Kanon*en, nemlig 30 noveller – halvdelen af *Kanon*ens titler.

Martins komplette udgave blev genudgivet af Wangels Forlag i fotografisk optryk omkring 1990. Der er ikke angivet udgivelsesår i bøgerne. Og oversætterne er heller ikke angivet i nogen af dem overhovedet. Som om forlaget har forestillet sig at en oversættelse vokser ud af originalen af sig selv, ligesom folk engang troede at mus opstår af muggent brød hvis man lader det ligge tilstrækkeligt længe. For at gøre sjusket komplet (vi har jo at gøre med den komplette

udgave) har Wangels Forlag byttet om på rækkefølgen af bøgerne med det resultat at alt er forvirring.

Der har ikke været nogen som helst grund til at lave om på rækkefølgen, og den forudsætningsløse læser har ikke en chance for at følge udviklingen af forholdet mellem Holmes og Watson og mellem Watson og hans kone og hvordan 221B i det hele taget udviklede sig. Nummereres Martins udgave fra 1 til 12, er Wangels rækkefølge denne: 3, 10, 2, 6, 1, 5, 4, 8, 12, 7, 11, 9. Det tyder på en chokerende mangel på interesse for at sende en ansvarlig udgivelse på mar-kedet. Det ville have været så nemt, men åbenbart gad ingen lave en komplet udgivelse af *Kanon*en som de kunne være stolte af.

Konsekvensen af rodet er blandt andet at en af de få fornuftige beslutninger redaktøren af Martins komplette udgave traf, at placere de tre vigtige pejlemærker i korrekt rækkefølge, blev negligeret med et helt ubegribeligt resultat: Ligesom i Martins første udgave er *Empt* den første novelle den uforberedte læser møder, og *Last* afslutter den 5. af de 8 novellesamlinger. Hvor har redaktøren deponeret hovedet mens han ekspederede udgivelsen?

Wangels udgave er den nyeste udgave af *Kanon*en. Og den indeholder altså oversættelser der stammer tilbage fra 1916, 1945, 1959, 1960 og 1962. Og så den nyeste, "Ab-bey Grange", den anonyme oversættelse fra 1977. Det er ikke godt nok. Den ivrigt læsende danske offentlighed har krav på noget bedre: en helt ny oversættelse af *Kanon*en i en ansvarlig og gennemtænkt redigering som vil kunne være så enkel at virkeliggøre hvis man begyndte helt forfra og glemte alle de mellemliggende fejl. Er det for meget at drømme om?

Og så er der lige en lille detalje som denne artikel ikke har kastet et eneste blik på: Kvaliteten af de oversættelser som er blevet analyseret. En grundig vurdering af denne lille detalje vil kræve et forskningslegat. Men man har sine fornemmelser.

Originaludgaver af *Kanon*en:

Stud = A Study in Scarlet (1887)

Sign = The Sign of Four (1890)

Adventures = The Adventures of Sherlock Holmes (1892)

Memoirs = The Memoirs of Sherlock Holmes (1894)

Houn = The Hound of the Baskervilles (1902)

Return = The Return of Sherlock Holmes (1905)

Vall = The Valley of Fear (1915)

Bow = His Last Bow (1917)

Casebook = The Case-Book of Sherlock Holmes (1927)

Oversættere af *Kanon*en:

JJ = Peter Jerndorff-Jessen (26)

AP = A. Petersen (23)

PE = P. Engelstoft (6)

EE = Erich Erichsen (6)

KW = Kris Winter (14)

IG = Iver Gudme (16)

VS = Verner Seemann (24)

KN = Kay Nielsen (30)

LC = Tage la Cour (4)

PL = Poul Ib Liebe (1)

XX = ukendt (1)

(Denne artikel har støttet sig til Bjarne Nielsens bibliografi Sherlock Holmes in Denmark, Antikvariat Pinkerton 1987; en uundværlig udgivelse for samlere).

Numerologisk analyse af Sherlock Holmes – nu med slutning

■ *Ved en beklagelig fejl blev slutningen af den artikel, Svend Ranild havde fundet i sit arkiv, klippet væk, da artiklen blev trykt i Sherlockiana nr. 1. Her følger slutningen uden klip:*

Disse observationer er blot hvad enhver vil kunne erfare ved selvstændige undersøgelser. Hvad fortolkningen af resultaterne angår, forholder sagen sig anderledes. Numerologien er endnu meget ung som seriøs videnskab. Den er endnu kun på vej ud af overtroens og magiens verden, ganske som da alkymien udvikledes til kemien. Det er derfor forståeligt at faste regler og love endnu ikke er udledt. De slutninger jeg nu vil fremsætte, kan derfor ikke blive meget andet end gisninger skønt jeg mener at det resultat jeg er kommet til, er sandsynligt.

Der er to hovedkræfter, repræsenteret ved fornavnet og efternavnet, som styrer detektivens sind, to kræfter som trækker i hver sin retning – mod det gode og det onde. Den sidste manifesterer sig i navnet HOLMES med talværdien 666. Fremmede kræfter indvirker også – forbryderiske, onde kræfter, personificeret i MORIARTY. Disse magter udøver en vekselvirkning med den gode side af Sherlock Holmes, repræsenteret ved navnet SHERLOCK, og deres resultant er en kraft som ophæver den onde side.

Det er således påvirkningen fra omverdenens ondskab og forbryderiskhed der har bestemt Sherlock Holmes til at virke i det godes tjeneste, i evig kamp for lov og ret. Havde disse nedrige ting ikke eksisteret, ville sagen have stillet sig anderledes. Men da disse ækle ting, som var de påtvunget af en naturlov, altid vil eksistere så længe der eksisterer mennesker, kan man konkludere at det aldrig var hensigten at hans onde side skulle komme til udfoldelse. Det resultat man må komme til efter disse overvejelser, er derfor: Sherlock Holmes var forudbestemt til at være forkæmper for lov og orden.

Dette var de slutninger jeg kunne drage af min lille numerologiske undersøgelse. Jeg anser som sagt ikke mig selv for at være nogen autoritet, og hvis nogen mener de kan foretage en bedre analyse, byder jeg et sådant initiativ velkomment. Hvis det viser sig at være umuligt at nå til enighed om sagen, foreslår jeg at vi skal være enige om at det er lykkeligt at Sherlock Holmes blev den han blev.

"It is fortunate for this community that I am not a criminal." (Bruc)

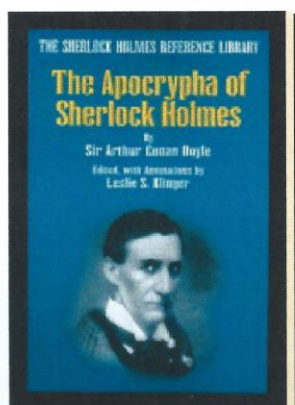
I hear of Sherlock everywhere...

- **Henrik V. Ringsted: En Have i London, Thaning & Appels Forlag 1949.**

"Opdageren tog sit metalmaalebaand frem og begyndte at krybe rundt i haven paa alle fire som en rigtig Sherlock Holmes."

Måske er De selv bogsamler, Sir (Empt)

Gasogene Books 2009
177 sider
\$ 19.95.

Sir Arthur Conan Doyle

The Apocrypha of Sherlock Holmes – The Sherlock Holmes Reference Library – Edited, with Annotations by Leslie S. Klinger

■ Dette er det tiende bind i serien af annoterede udgaver fra Les Klinger. At indholdet er apokryft betyder, at det er skrevet af Arthur Conan Doyle (i modsætning til de canoniske (sic) skrifter, som er skrevet af Dr. John H. Watson). Som sædvanlig er Klingers noter af høj kvalitet, og "The Sherlock Holmes Reference Library" må betragtes som det absolut bedste værk tilgængeligt for moderne læsere. Indeværende bind indeholder "The Field Bazar," "The Man with the Watches," "The Lost Special," "How Watson Learned the Trick," "The Stonor Case," "The Crown Diamond: An Evening with Sherlock Holmes," "The Tall Man: A Plot for a Sherlock Holmes Story," og "Angels of Darkness." Man kan bestille bogen fra www.WessexPress.com. Jbj

Donald Monat, June Dixon, and Monat Hamilton

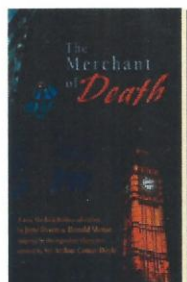
The Merchant of Death

iUniverse.com 2008

Paperback

181 sider.

£ 7.00

■ The Merchant of Death er endnu en pastige om verdens største detektiv. En amerikansk diplomat forsvinder i det victorianske London, og Sherlock Holmes bliver dybt involveret i en række mystiske mord, som præsenterer ham for nogle af de største udfordringer i karrieren. Ikke alene sætter Holmes sit liv på spil, men det er også selve Englands fremtiden det handler om. (brj)

Ung tegner fra Silkeborg er fascineret af mesteren

■ Den 16-årige Morten Stenholt Rasmussen har sin unge alder til trods illustreret mange scener fra Conanen. Hr. Rasmussen kommer fra Silkeborg og modtager undervisning i tegning på Den Kreative Skole. Det var en tegning i denne skoles nyligt udgivne publikation med elevernes værker, der bragte "Sherlockiana"s udsendte på sporet.

Den unge Rasmussen har to gange søgt inspiration i "Det Afsluttende Problem," og det er også blevet til to tegninger og et maleri med motiver fra "Baskervilles Hund." Endvidere har tegneren lavet adskillige studier af Sherlock Holmes og Dr. Watson.

Interessen for Mesteren begyndte, da den unge tegner gik i 5. klasse, hvor krimigenren var på dagsordenen. Det var "Det Brogede Bånd," der blev studeret. Hr. Rasmussens private interesse for Holmes er siden da vokset stødt og roligt, og han studerer ofte Conanen og de originale tegninger af Sidney Paget for inspiration til nye motiver. jbj.

Gallop på væddeløbsbanen

De årlige galopløb Silver Blaze Sweepstakes o Professor Moriarty Memorial afholdes mandag den 13. juli 2009

■ Løbene rides som altid på Aalborg Væddeløbsbane, og de finder sted om aftenen. Det præcise tidspunkt for de enkelte løb kendes ikke før på løbsdagen.

Inden galopløbene er det muligt at mødes kl. 17.00 til canoniske skåler og indtagelse af en lettere anretning. De Victorianske regler for galopløb vil blive gennemgået, hvis tiden tillader det. Er man interesseret i at mødes inden løbene, er tilmelding nødvendig senest d. 13. juni til Jens Byskov Jensen BSI på tlf. **76 31 02 21 eller 221b@byskovjensen.com.**

Societies

- nyt fra lokalafdelinger

Af Claus Rasmussen

■ Den 2. juni 2009 kl. 19 blev der på Den Engelske Pub, Kolding, afholdt stiftende generalforsamling i foreningen "The Common Loafers of Kolding".

Mødt var Jens Byskov Jensen BSI, Tue Hald Madsen og Claus Rasmussen.

Efter drøftelser vedtoges det at stifte foreningen og foreningens vedtægter blev godkendt.

De tilstedeværende valgtes som bestyrelsesmedlemmer.

Den stiftende generalforsamling sluttede kl. 19.37.

In continenti afholdtes bestyrelsesmøde.

Bestyrelsen konstituerede sig således:

gasogene: Jens Byskov Jensen BSI

tantalus: Claus Rasmussen

ordinært bestyrelsesmedlem: Tue Hald Madsen.

Et logo udarbejdet af gasogenes hustru blev vedtaget.

Bestyrelsesmødet sluttede kl. 19.39.

Herefter afholdtes almindeligt foreningsmøde i overensstemmelse med foreningens formål.

Mødet sluttede kl. 21.

Af Jens Byskov Jensen BSI

■ I 2010 kan The Cimbrian Friends of Baker Street fejre sit 50 års jubilæum.

Dette har givet anledning til en del korrespondance cimbrenne imellem. En del af korrespondancen har dog også vedrørt emner, der ikke har haft med Sherlock

The Shirt-Cuff Notes

Af Mia Stampe

■ Torsdag d. 21. maj afholdt The Copenhagen Speckled Gang møde hos Mia Lagergaard. Her deltog Svend Ranild, Søren Kretzschmer, Kristian Cordtz, Torben Carlsen og to gæster fra USA - Robert Stek fra Tucson Arizona og hans ven Donald fra Regina Saskatchewan, som tilfældigvis var i Danmark. Robert er tilknyttet SH-selskabet Men on the Tor i Connecticut.

Efter lidt god mad gik man over til dagsordenen. Aftenens tema (hvis man selv var løbet tør for ideer) var Reichenbach. Der var indlæg fra Svend og Mia, som - efter gode kommentarer fra de resterende deltagere - forhåbentligt udmønter sig i bidrag til Sherlockiana.

Robert havde en lang præsentation om emnet "After life communication" på mere end en time - hvilket var lidt langt, men han var passioneret omkring sit arbejde så vi lyttede med respekt :-)

Næste møde bliver formodentlig torsdag d. 3. september hos Søren kl. 19 til en filmaften, som værten sammensætter. Adressen er

Gurrevej 32 1.th,
2650 Hvidovre.

For tilmelding kontakt Søren
senest et par dage før på

soren-kretzschmer@bredalsparken.dk.

Vi skal selvfølgelig også ind og se den nye Sherlock Holmes film med Robert Downey Jr., men den ventes først at have premiere juledag.

Traileren kan ses her: <http://www.kino.dk/Nyheder/2009/05/Sherlock-Holmes-Trailer.aspx>

Holmes at gøre; Aage Rieck Sørensen sendte således meget venligt et frimærke, hvorpå en vis Arthur Conan Doyle var portrætteret, til undertegnede. Frimærket er fra Monaco.

Der er tradition for, at cimbrenne udgiver en publikation til vinderne og deltagerne af de Sherlockianske galopløb på Aalborg Væddeløbsbane med resultater fra tidligere løb og informerende kommentarer vedrørende denne ædle sport. I år bliver ingen undtagelse. Publikationen ligger klar og afventer hestens ankomst på målstregen mandag d. 13. juli.

Sherlockiana, ISSN 0902-0330 udkommer 3 gange om året.
Pris DKR. 75,- i Danmark. I Norden DKR. 90,-. Udenfor Norden \$18.
Udsendes gratis til medlemmer.